

LBRIS

We know
books

Sfântul Inochentie al Odesei

De la Cina cea de Taină la Înviere

*Ultimele zile din viața
Mântuitorului Iisus Hristos*

Traducere din limba rusă:
diac. Denis Chiriac

EDITURA EGUMENITA

2024

Cuvânt înainte 5

Grădina Ghetsimani

Importanța ispitirii din Ghetsimani și rolul ei în slujirea lui Iisus. Care a fost ispita interioară? Rugăciunea întreită pentru paharul pătimirii. O biruință decisivă asupra propriei voinței omenești. Visul ucenicilor. Sudoarea de sânge și un înger întăritor 7

Trădarea lui Hristos

Sărutarea trădării. „Eu sunt!”. Predarea de bunăvoie. Râvna necugetată a lui Petru. Vindecarea urechii tăiate. Împrăștierea ucenicilor. Gărzile Îl conduc pe Hristos, legat, la Ierusalim. Întâmplarea cu tânărul. Ioan și Petru Îl urmează pe Învățătorul de la distanță 25

Hristos în fața Sinedriului și a arhiereilor

Garda Îl aduce pe Hristos în palatul arhiereului Anania. Interogatoriu privat. Răspunsul lui Iisus. Prima palmă de la un rob. Prima lepădare a lui Petru. Prizonierul Hristos este trimis la Caiafa. Adunarea de la miezul nopții și judecata Sinedriului. Martori mincinoși și insuficiența mărturiei lor. Tăcerea Domnului. Întrebarea sub jurământ a arhiereului. Răspunsul măreț al lui Iisus. Primul verdict de condamnare la moarte. Ocară din partea slujitorilor și a gărzilor.

A doua și a treia lepădare a lui Petru.
Cântecul cocoșului și lacrimile pocăinței 34

Verdictul final al Sinedriului asupra lui Iisus Hristos

A doua adunare de dimineată a Sinedriului.
A doua osândire la moarte. Nedreptatea
Sinedriului. Iisus Hristos este dus la Pilat 51

Soarta trădătorului

Părerea de rău a lui Iuda. Mărturisirea
nevinovăției Învățătorului trădat.
Arginții aruncați. Sinuciderea. Țarina sângelui.
Împlinirea profețiilor. Caracterul trădătorului.
Ce l-a determinat să fie printre ucenicii lui Iisus?
De ce a fost primit în rândul apostolilor?
Patima iubirii de arginți. Cum a putut ajunge
la gândul trădării? Iuda nu se așteptase la un
asemenea sfârșit. Sinceritatea părerii sale
de rău. Gravitatea păcatului lui Iuda 55

Hristos la judecata lui Pilat

Personalitatea lui Pilat și atitudinea sa
față de Sinedriu. Acuzația falsă împotriva
lui Iisus. Nemulțumirea procuratorului.
Interogatoriul public al lui Hristos.
Răspunsul plin de noblețe al lui Iisus,
contrar așteptărilor și opiniilor judecătorului.
Interogatoriul secret. Pilat îl declară pe
Prizonier nevinovat. Noi calomnii din partea
acuzatorilor. Tăcerea Acuzatului. Iisus este
trimis înapoi la judecata lui Irod 65

Iisus la judecata lui Irod

Personalitatea lui Irod. Părerea sa despre Hristos. Atitudinea lui Irod față de Sinedriu. Dorința lui de a vedea o minune. Batjocorirea și haina albă în care Mielul lui Dumnezeu este trimis înapoi la Pilat 80

Hristos este osândit la biciuire și la moarte de Pilat

Procuratorul Îl declară din nou nevinovat pe Iisus, fiind de acord doar cu o pedeapsă corectivă. Insistența arhierilor. Poporului i oferă posibilitatea de a alege între Iisus și se tâlharul Baraba. Visul soției lui Pilat și mijlocirea pentru Iisus. Arhierii îndeamnă poporul. Libertate pentru Baraba, Cruce pentru Iisus! Pilat s-a gândit în zadar să înlocuiască pedeapsa cu moartea prin biciuire. Severitatea acestei pedepse. Cununa de spini. „Iată Omul”! „Să răstignesc pe Împăratul vostru? Nu avem un alt împărat, în afară de Cezarul”. Pericolul și semnele nemulțumirii mulțimii. Procuratorul înspăimântat se spală pe mâini și osândește la moarte pe Cel nevinovat 86

Analiza judecății Mântuitorului Hristos

Extraordinara neobișnuință a acestei judecăți. Natura celor trei procese. Josnicia și vinovăția arhierilor. Necurăția părerilor lui Pilat și duplicitatea sa. Noblețea soției lui Pilat. Originea și scopul visului ei minunat. Măreția morală a Domnului în timpul proceselor. Tăcerea Domnului nu putea

împiedica în niciun fel corectitudinea procesului judiciar. Calitatea răspunsurilor Sale. Imaginea înduioșătoare a lui Iisus Cel judecat. Împlinirea minunată a căilor proniei dumnezeiești 113

Răstignirea

Observații preliminare privind răstignirea.
Drumul Crucii. Plângerea femeilor din Ierusalim. Cuvintele lui Iisus către ele.
Domnul cade sub greutatea Crucii Sale.
Simon din Cirene este obligat să-I ducă Crucea. Locul răstignirii. Smirna și oțetul.
Domnul nu primește să le bea. Răstignirea.
Rugăciunea pentru cei care L-au răstignit 126

Iisus pe Cruce

Răstignirea celor doi tâlhari. Inscricția specială de pe Crucea lui Hristos și nemulțumirea arhierilor. Împărțirea veșmintelor
Domnului între soldați. Batjocorirea lui Iisus de către mulțime, arhierii, ostași și tâlharul răstignit de-a stânga. Rugăciunea de pocăință a tâlharului înțelept. Răspunsul la rugăciunea acestuia. Întunecarea soarelui. Înfierea lui Ioan de către Maica Domnului. Ultimele suferințe și ultimele cuvinte ale lui Iisus pe Cruce.
Moartea Domnului. Moartea Sa nu a fost grăbită în mod supranatural 146

Pocăința tâlharului pe cruce 168

Semnele minunate și urmările lor

Cutremurul și proporțiile lui. Ruperea catapetesmei din templu și semnificația

acesteia. Învierea morților. Cine a înviat și când? Expresivitatea semnelor și semnificația lor morală. Schimbarea părerii despre Iisus Hristos la evreii până atunci dezinteresați. Credința și mărturisirea sutașului. Împietrirea inimii arhierilor 178

Ultimele evenimente de la Crucea lui Iisus

Arhierii îi cer lui Pilat să scurteze viața celor răstigniți pentru Sabatul care se apropie. Ruperea fluierelor picioarelor celor răstigniți. Fluierile lui Hristos nu sunt frânte din cauza morții Sale. Unul dintre soldați Îi străpunge coasta; curge sânge și apă. Mărturia lui Ioan. Împlinirea celor două profeții în acest moment 193

Coborârea de pe Cruce și îngroparea Domnului

Iosif din Arimateea îi cere lui Pilat permisiunea de a îngropa trupul lui Iisus. Personalitatea lui Iosif din Arimateea. Participarea lui Nicodim la înmormântare. Locul mormântului. În mormântarea. Starea ucenicilor lui Iisus 201

Odihna mormântului

O nouă provocare din partea arhierilor. Teama ucenicilor lui Iisus. Cererea și permisiunea de a lăsa strajă și de a pecetlui mormântul. Ostașii la mormântul Domnului. Gânduri la mormântul lui Iisus 211

Grădina Ghetsimani

*Importanța ispitirii din Ghetsimani și rolul ei
în slujirea lui Iisus. Care a fost ispita interioară?*

Rugăciunea întreită pentru paharul pătimirii.

*O biruință decisivă asupra propriei
voințe omeneste. Visul ucenicilor.*

Sudoarea de sânge și un înger întăritor.

Tot ce am contemplat până acum a fost doar pregătirea pentru marea Cruce a Fiului Omului. Acum ni se va desfășura în fața ochilor taina pătimirilor Sale, unice, de neînchipuit și dumnezeiești. Și ni se vor înfățișa într-un mod cu totul neobișnuit. Nu doar prin trădarea rușinoasă a Învățătorului în mâinile dușmanilor de către un ucenic viclean, ci și prin înălțătoarea dăruire de Sine a Fiului lui Dumnezeu în mâinile dreptății cerești, care pedepsește în El toate nelegiuirile pământești.

Într-o stare atât de pașnică și de binevoitoare Se afla Dumnezeu-Omul atunci când le vorbea ucenicilor Săi, încât, după cuvintele solemne: *Acum a fost preaslăvit Fiul Omului și Dumnezeu a fost preaslăvit întru El, [...] ca să fie una, precum Noi una suntem* (Ioan 13, 31; 17, 21) – ne-am fi putut aștepta ca această jertfire de Sine, cu toată importanța ei, să se săvârșească fără eforturi și tulburări, fără strigăte și sudoare de sânge.

Or, vom asista la o scenă complet opusă. Fiul Omului va părea că se pleacă în cele din urmă sub

povara propriei măreții, renunțând smerit la toate puterile Sale, inclusiv la orice inițiativă de a acționa. Îl vom vedea pe Iisus aruncându-Se de trei ori cu fața la pământ și rugându-Se ca, dacă este cu putință, să fie îndepărtat paharul pe care El, înainte de întemeierea lumii (I Petru 1, 20), a hotărât să-l bea până la capăt pentru mântuirea neamului omenesc pieritor!

În Ghetsimani suntem martorii unor scene sfâșietoare, într-o contradicție stridentă cu celelalte aspecte ale vieții Fiului Omului. Din acest motiv, ispitirea din Ghetsimani rămâne de neconceput pentru cei care rămân la forma evenimentului. Aceasta, întrucât îl consideră un moment devastator și încearcă să-l înțeleagă izolat, fără a-l lega de întreaga taină a răscumpărării și de planul mântuirii omului.

Totuși, pentru creștinul care știe să se plaseze în poziția corespunzătoare a unui observator evlavios și să privească prin ochii credinței și adevărului la Răscumpărătorul dumnezeiesc, această scenă este extrem de emoționantă, ziditoare de suflet și măreață. Nu este suficient să fii un observator exterior, asemenea unui martor ocular iudeu ascuns în spatele unui copac în grădina Ghetsimani, cum s-a întâmplat din păcate adesea. Este nevoie să privești din înălțimile luminate de Dumnezeu ale Taborului și Eleonului, cu ochii evangheliștilor și apostolilor lui Hristos.

Dintr-o perspectivă autentică, cele întâmplate în Ghetsimani nu numai că nu sunt în contradicție cu firea divină a Mântuitorului și cu natura slujirii Sale ci, mai mult, reprezintă parte constitutivă a acestora. Pentru a înțelege taina aceasta, nu este nevoie să recurgem la nicio presupunere dogmatică arbitrară. Să pătrundem

doar în caracterul însuși al Persoanei și al slujirii Logosului întrupat în calitate de Cap și Mântuitor al omenirii, ca Răscumpărător și Mijlocitor al întregii lumi, ca Model Suprem pentru toți cei ispitiți și mântuiți.

Potrivit profundeii observații a Sfântului Apostol Pavel, Răscumpărătorului omenirii I se cuvenea să pătimească și să fie *ispitit în toate* (Evrei 11, 10). Ispitele la care este supus neamul omenesc se pot reduce la două: ispita plăcerii și ispita durerii. Prima ispită, în cele trei forme principale ale sale, Fiul Omului a întâlnit-o la începutul slujirii Sale. Atunci, în pustie, după patruzeci de zile de post, a fost ispitit de diavolul.

A doua, cea mai grea ispitire, urma să o înfrunte acum. Pentru a-și descătușa toată puterea și povara asupra Jertfei Supreme, aceasta a fost împărțită în două etape: Ghetsimani și Golgota. Pe Golgota, Fiul Omului S-a confruntat cu o Cruce mai degrabă exterioară, teribilă prin natura sa și înconjurată de toate ororile exterioare. Și o cruce expusă privirilor tuturor, inclusiv a dușmanilor lui Iisus. Or, a fost purtată cu o măreție inconfundabilă, de Miel al lui Dumnezeu Care Se îndrepta spre altarul jertfei.

Totuși, această Cruce nu dezvăluia toate aspectele ispitei și suferinței, a căror îndurare, împreună cu exprimarea slăbiciunii umane, nu putea fi expusă ochilor necurați ai oricui. Și iată că această Cruce interioară sau, mai degrabă, această parte cea mai tainică și poate cea mai chinuitoare a Crucii, Îl întâlnește pe Mântuitorul în singurătatea grădinii Ghetsimani. Și se prăbușește asupra Lui cu toată greutatea sa, până la punctul de a-L face să Se plece la pământ și să strige: *De este cu putință, treacă de la Mine paharul acesta!* (Matei 26, 39).

Pe Golgota, trupul suferind va aduce suferință duhului. Aici, duhul suferind va face să curgă sudoare de sânge din Trupul Său Preacurat. Fiul Omului Se va dezbrăca de toate puterile Sale supranaturale, rămânând doar cu voința umană. Înarmat doar cu rugăciunea și predarea în voia Tatălui, va ieși, ca un al doilea Adam, la luptă cu cea mai grea ispitire.

Această ispitire s-a produs în momentele decisive din grădina Ghetsimani, însă evangheliștii, în stilul lor simplu de narațiune, nu dezvăluie în întregime profunzimea și complexitatea Sfintei Sfințelor sufletului lui Iisus în acele clipe dureroase. Ei se mulțumesc să transmită doar acele cuvinte scurte care au fost auzite de la El și pe care le vom regăsi în relatarea derulării evenimentelor. Cu toate acestea, din aceste cuvinte se poate înțelege că subiectul ispitei și al luptei interioare consta în reprezentarea extrem de dificilă a ideii de a bea paharul suferințelor și durerilor iminente. Iisus era convins că în abisurile înțelepciunii și atotputerniciei divine există mijloace de a evita, fie și temporar, paharul pătimirilor, fie prin amânare, fie prin diminuarea intensității lor. În cele din urmă, această luptă interioară reflectă dorința puternică și naturală de a evita suferința și de a găsi o cale de a face lucrurile mai ușoare.

Ce conținea paharul acela înspăimântător și de ce îl simțea atât de cumplit Însuși Începătorul mântuirii noastre? Oare simpla frică de pătimire și de moarte să fi fost motivul? Mulți au crezut și încă cred aceasta, dar fără argumente solide. Este adevărat că suferințele sunt o mare încercare pentru orice ființă umană.

Rămâne incontestabil și faptul că suferințele trebuiau să fie de o greutate incredibilă pentru trupul

neprihănit al Răscumpărătorului oamenilor. Acesta, nefiind părtaș la păcat și, în același timp, având ipostasul Cuvântului Veșnic – și, prin aceasta, având toată plenitudinea desăvârșirii trupești – se opunea oricărei violențe și oricăror chinuri și era de o sută de ori mai sensibil la orice suferințe.

Or, Mântuitorul nu spune aceasta, ci doar Se roagă să treacă de la El paharul acesta! (cf. Matei 26, 39) și să treacă de la El ceasul (acesta) (Marcu 14, 35). Aceste expresii semnifică tot ce este chinuitor și apăsător. Deci, care a fost această încercare chinuitoare și grea? Dacă nu putem exclude complet frica obișnuită de pătimire și moarte, nici nu o putem limita doar la această teamă.

Pe de altă parte, oare nu au pățimit mulți dintre creștini cele mai cumplite chinuri cu bucurie și nu le-au îndurat ca pe o binecuvântare? Nu ar fi avut, oare, destul curaj pentru a suporta suferințele trupești Cel de la Care toți ceilalți martiri și-au împrumutat curajul? Și, ce este mai important în acest caz, cine a spus că Dumnezeu-Omul S-a temut în grădina Ghetsimani de moarte tocmai din frica de chinurile ei și nu de ceva mai mare?

Crucea lui Iisus nu a fost doar simbolul Învățătorului adevărului, Care moare pentru credința Sa. Nu a fost numai crucea Dreptului persecutat, Care moare având conștiința nevinovăției Sale. A fost crucea Celui Care nu doar în cuvinte, ci și în realitate, a luat asupra Sa toate păcatele omenirii.

A fost Crucea Celui Care nu doar cu numele, ci și prin fapte, a devenit Împlinitorul dreptății crești și Slobozitorul din blestemul Legii (Galateni 3, 13). În acest sens, atât duhul, cât și litera întregii Scripturi

confirmă că suferințele și moartea Fiului lui Dumnezeu au fost incomparabile în importanța și greutatea lor, fiind cele mai chinuitoare și cele mai dificile pentru El Însuși.

Aceasta, fără exagerare, a reprezentat o unire a suferințelor întregii lumi și a morții tuturor oamenilor. Durerile conștiinței, adesea trecute cu vederea atunci când se reflectă asupra pătimirii Fiului lui Dumnezeu, trebuie să fi fost de o intensitate asemănătoare chinurilor iadului. Chiar și cel mai insensibil om este adesea copleșit de agonie din cauza remușcărilor conștiinței trezite, fiind chinuit de imaginea propriei sale vieți păcătoase.

Prin urmare, cât de mare trebuie să fi fost chinul pentru sufletul neprihănit al Dumnezeu-Omului, atunci când a conștientizat că purta păcatele întregii lumi? Și că, în starea aceea, cu toată povara lor, trebuia să le ispășească prin sângele Său pe Cruce? Tocmai această realitate, că paharul pătimirii și morții ce se apropia se umpluse cu vârf de păcatele omenirii, de blestemul Legii și de mânia Cerului, îl făcea atât de înfricoșător și de chinuitor. Doar paharul acesta (o alegorie care nu reprezintă o imaginație omenească, ci este realmente confirmată de Vechiul și Noul Testament; vezi Isaia 53, 5-6; I Petru 2, 24; Galateni 3, 13), privit prin ochii Fiului Omului, a putut să determine o întoarcere de la dreptatea dumnezeiască la îndurare.

Aici apare o nouă dilemă. Chiar dacă pătimirea este atât de profundă, amară și chinuitoare, cum poate Fiul Omului, Care S-a născut și a venit să o împărtășească, să ceară acum eliberarea de ea? Nu ar fi aceasta o manifestare a slăbiciunii, incompatibile cu scopul

Său dumnezeiesc? Nu ar fi fost mai admirabil dacă ar fi primit suferința cu un stoicism similar felului în care, mai târziu, Se va preda în mâinile dușmanilor? Nu, nu ar fi fost mai admirabil deloc!

Domnului I se cuvenea să treacă prin suferința extremă, să atingă limitele cele mai profunde ale slăbiciunii umane și să le experimenteze. Oare ar fi fost aceasta limita supremă a încercării, dacă Fiul Omului ar fi primit fără ezitare paharul înfricoșător al suferințelor exterioare și interioare? Dimpotrivă, atunci s-ar putea argumenta că primirea acestuia nu l-ar fi fost înfricoșătoare și că nu ar fi presupus un efort extraordinar.

Ne putem întreba cum de curajul a părăsit sufletul lui Iisus în ceasul acela? Cum a putut El să Se smerească până la nivelul ultimului suferind? Pentru o oarecare înțelegere a acestei sfinte taine, pe lângă îngrozitoarea natură a paharului suferinței care acum I se prezenta, trebuie să presupunem o dispoziție specială a înțelepciunii și dreptății dumnezeiești. Acestea din urmă l-au adus pe Fiul Omului într-o astfel de stare, încât în El s-a arătat slăbiciunea firii omenești atât cât se putea manifesta, fără a pierde din puritatea morală și din demnitate.

Întrucât firea umană a Fiului Omului era extrem de pură, sfântă și, ca urmare, profund ancorată în virtute și ferm hotărâtă împotriva răului, în starea sa naturală putea rezista cu ușurință adevăratelor ispite fără a se angaja într-o luptă lungă și dificilă. Durata și intensitatea acestei lupte ne fac să presupunem că, chiar și prin firea sa umană, Marele Începător al mântuirii neamului omenesc a fost scos din starea Sa naturală printr-o lucrare tainică a dreptății cerești, fiind

coborât într-o stare inferioară și adus la nivelul condiției celui mai ispitit dintre oameni.

Cum s-a întâmplat acest lucru? Aceasta este o taină a proniei! Cu toate acestea, nu ne vom abate de la calea indicată de Evanghелиi dacă susținem că, pentru a intensifica această Cruce interioară și pentru a aprinde acest foc interior al ispitelor, cel mai probabil, a fost îngăduită intervenția ispititorului, *stăpânitorului acestei lumi*, așa cum a procedat odinioară la încercarea virtuții lui Iov (conform cărții Iov 2, 6).

Căci am auzit cum, la sfârșitul cinei, Domnul Iisus a zis: *Vine stăpânitorul acestei lumi* (Ioan 14, 30). Și apoi, putem spune, a mers direct să-l întâlnească? Unde altundeva ar fi putut avea loc această întâlnire tainică, dacă nu aici, în Ghetsimani? Și cum altfel ar fi putut să se exprime mai vădit decât printr-o astfel de încercare?

Răscumpărătorul oamenilor, așa cum am observat deja, nu doar a ajuns, ci a fost adus la această ispitire într-o stare extrem de epuizantă, nu doar trupește, ci și sufletește. În El, a fost rânduit să se manifeste toată slăbiciunea firii omenești.

Dar cât de curat și de sfânt s-a arătat aceasta! Cât de frumos este totuși modul chenozei Mântuitorului oamenilor! Nu vedem un entuziasm arzător, nici un curaj rece și aspru în acceptarea și asumarea paharului suferinței, dar nici o renunțare lașă, cu atât mai puțin murmurarea față de soarta Sa.

Slăbiciunea trupului strigă: *De este cu putință, trecă de la Mine paharul acesta!* (Matei 26, 39). Dar devotamentul duhului față de voința lui Dumnezeu repetă: *Dar nu voia Mea, ci voia Ta să se facă* (Luca 22, 42). Poate exista vreo unire mai strânsă și mai sfântă decât aceea

între slăbiciunea trupului și puterea duhului? Nu devine evident paradoxul culmei desăvârșirii umane evident tocmai în momentele de extremă ispitire?

Fericitul Augustin recunoaște că nicăieri nu este mai impresionat de măreția și sfințenia lui Iisus decât în acele momente de care mulți se îngrozesc și sunt nedumeriți. Același autor afirmă că nu ar fi putut înțelege pe deplin măreția darurilor lui Iisus, dacă El nu i-ar fi arătat care a fost prețul lor. Iisus a experimentat suferința umană pentru a ne oferi bucuria Sa. Pentru a aduce biruința, Iisus a trebuit să treacă prin luptă și suferință lăuntrică. Altfel, nu ar fi existat izbânda. Sensibilitatea este întotdeauna o jertfă, iar Iisus a dorit să ne învețe cum să depășim frica de moarte. Dacă nu L-am fi văzut pe Mântuitorul nostru în grădina Ghetsimani, am fi putut crede că pătimirile Sale nu aveau prea multă însemnătate, că divinitatea Sa Îl făcea insensibil la durere. În absența acestei experiențe, toate îndemnurile de a-L urma ar fi pierdut din puterea lor; exemplul Celui nepătimitor ar fi devenit inaccesibil pentru noi, cei pătimitori.

Acum însă vedem picături de sânge și sudoare, auzim strigăte: „Să treacă de la Mine paharul acesta”; cunoaștem amărăciunea sa - și ne închinăm în fața Celui Care l-a băut pentru noi. Astfel, când ne va veni și nouă ispitirea, nu vom arde pe dinăuntru și vom părea pe dinafară reci; nu ne vom binecuvânta soarta cu limba, în timp ce inima blestemă ziua nașterii noastre. Nu, nu vom afișa această insensibilitate prefăcută, această dualitate nefirească.

În clipele ispitirii vom sta în fața icoanei lui Iisus Care S-a rugat în Ghetsimani, vom privi la paharul ce

coboară din înălțimi și ne vom arunca înaintea Tatălui Ceresc. Astfel, prin cuvintele Fiului Său Unul Născut, vom spune: „Părinte, trecă și de la noi paharul acesta! Totuși, să fie nu cum dorim noi, ci precum voiești Tu; fie voia Ta!”.

Tatăl va recunoaște în noi cuvintele Fiului Său și, dacă inima noastră nu va tăgădui această rugăciune, o va auzi așa cum a auzit ruga Mântuitorului. Atunci liniștea conștiinței și pacea inimii vor fi pentru noi în locul îngerului întăritor.

Sfântul Pavel ne-a învățat să contemplăm suferința lui Iisus în grădina Ghetsimani cu aceeași sensibilitate. Întrucât, pentru a-i încuraja și a-i mângâia pe cei care trec prin încercări, el a scris despre Arhiereul Care nu este insensibil la suferințele noastre și Care nu este străin de slăbiciunile noastre, ci, într-o manieră similară nouă, a experimentat totul, cu excepția păcatului (Evrei 4, 15).

Învățătorul inspirat de Dumnezeu nu s-a ferit să considere agonia lui Hristos din Ghetsimani inima tuturor suferințelor Sale anterioare și viitoare. Această confruntare arată hotărârea Fiului Mariei de a fi Începătorul mântuirii pentru urmașii lui Adam, un „examen” care a atestat desăvârșirea absolută a Mântuitorului nostru, Căruia nu îi mai lipsea nimic.

Rămânea doar ca El Însuși, ca Arhiereu după rânduiala lui Melchisedec, să intre în Sfânta Sfintelor și să ofere Jertfa Sa veșnică pentru ispășirea păcatelor neamului omenesc. Copleșiți de aceste gânduri, îndrăznim acum să pășim în urma ucenicilor lui Iisus în grădina Ghetsimani, pentru a fi martori ai celei mai mari ispitiri a Fiului Omului, a lepădării Sale de Sine.